

Az idő kedve

Mindjárt itt a búcsú ideje, ezért felidézek néhány dolgot áprilisról.

Az első napját a viccnek szánta, így sok időre kivirult a kedve. Illatossá változtatta a kipufogógáztól terhes városi levegőt, parkjait, rétjeit felöltöztette zöld ruhába, majd azokra virágfátylat borított. Kicsiny fáit bimbókkal díszítette, némelyiknek már virágot is adott. Illatfelhők sodródtak Debrecen szerte, Április jóvoltából.

De a Tavasznak csak divatbemutatót tartott. Mikor azzal végzett, kiadós esővel mosta városunkat. Nem akarta, hogy rábizzuk magunkat Tavasz kezeire, mert a tisztító víz után, a virágok minden kedvét elvette az elsöprő szél az illatozástól. Meleg ruháinkat újra felöltöttük, sapkát, vastagabb bélésű kabátot borítottunk vállunkra, télire használt cipőinket is felhúztuk. Talán csak szórakozni támadt kedve a vidám Áprilisnak, mert most megint vékonyabb öltözékben járhatunk.

Kíváncsi vagyok, e hölgy kit szeret hát jobban: Tél Urat vagy Tavasz Kisasszonyt? Telet igazán szeretheti, ha ennyire nem akarja elengedni. Viszont köteles előkészíteni nővére útját, hogy a Kisasszonynak ne kelljen a későbbiekben a fagyos földön botladoznia.

Bolondos Áprilisom! Ne fájjon szived Tél Úr után, jövőre visszakapod! Nővérednek pedig segíts elhozni a meleget, a szépen csicsérgő madarak énekét és a színes virágok sokaságát! Légy mindig a mi vidám Áprilisunk!

Nagy Boglárka